

Море - чорна грудка печалі

Василь Стус

Море —
чорна грудка печалі,
душа Мефістофеля
наодинці.
Терпне рояль
під пальчиками дівочими,
і в воду
падає з кручі земля.
Шерхлі трави
вологі пасажі ловлять,
і стогін стихії
туманом важким облягло.

Гусне вечір сурою корана,
і в яру струмка гортанний звук.
Стільки правди в горлі, стільки мук —
не переповісти і до рання.

Тоскний тріск у порожнім лісі,
і пташиний колючий свист.
Падолист.
Де ж метелику сісти?